

Överklagande ingett den 28 februari 2007 av Eurostrategies SPRL av det beslut som förstainstansrätten (fjärde avdelningen) meddelade den 1 december 2006 i mål T-203/06, Eurostrategies sprl mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-122/07 P)

(2007/C 95/60)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Eurostrategies SPRL (ombud: R.A. Lang och S. Crosby, solicitors)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens beslut av den 1 december 2006 i mål T-203/06 vad gäller skälen, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

1. Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (förstainstansrätten) har åsidosatt principen om jämlikhet i medel som följer av artikel 6.1 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna och EU-fördraget genom att vägra att höra klagandens version vad gäller frågan huruvida klaganden hade mottagit ett preliminärt svar eller inte. Ett sådant svar skulle ha inneburit en förlängning av kommissionens frist med femton dagar, och sålunda skulle en talan i domstol inte ha behövts.

Förstainstansrätten har inte heller hört klagandens version vad gäller den andra skrivelse som kommissionen påstod sig ha sänt via e-post men som i själva verket skickade med telefax.

2. Förstainstansrätten åsidosatte Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001⁽¹⁾ av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar när den fann att kommissionen hade rätt till en 15 dagars förlängning av fristen med stöd av artikel 8.2 i förordningen, trots att det inte var visat att villkoren för en sådan förlängning var uppfyllda. Ett av villkoren är att "sökanden underrättas". Kommissionen hade dock endast bevisat att ett e-postmeddelande hade skickats, inte att det hade mottagits. Klaganden hävdar att ett e-postmeddelande inte får någon rättslig verkan innan det har setts av mottagaren. Således ägde ingen underrättelse rum och kraven i artikel 8.2 i förordning nr 1049/2001 var därmed inte uppfyllda.

3. Förstainstansrätten åsidosatte en obligatorisk processrättslig regel när den inte gjorde någon intresseavvägning i samband med beslutet. Klaganden hänvisar till artiklarna 47.1 och 67.3 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991 för Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt som två exempel som visar på behovet av att en sådan avvägning görs.

4. Förstainstansrätten gjorde en uppenbart felaktig bedömning när den förvrängde den klara innebörden av den föreliggande bevisningen. Bevisningen visar inte på något sätt att kommissionen har underrättat klaganden om dess önskan om en förlängning av fristen med 15 dagar.

5. Alternativt (i förhållande till punkt 4) yrkar klaganden att förstainstansrätten skall anses ha åsidosatt gemenskapsrätten när den fann att ett e-postmeddelande får rättslig verkan vid avsändandet och inte vid mottagandet.

⁽¹⁾ EGT L 145, s. 43.

Talan väckt den 28 februari 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Nederländerna

(Mål C-123/07)

(2007/C 95/61)

Rättegångsspråk: nederländska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: B. Stromsky och H. van Vliet)

Svarande: Konungariket Nederländerna

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Nederländerna har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/27/EG av den 31 mars 2004⁽¹⁾ om ändring av direktiv 2001/83/EG om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet, eller i vart fall genom att inte omedelbart underrätta kommissionen om sådana bestämmelser, och
- förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Fristen för att införliva direktivet med nationell rätt löpte ut den 30 oktober 2005.

⁽¹⁾ EUT L 136, s. 34.